

Sygn. akt I C 2638/15

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant : sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.**

przeciwko **S. W.**

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 2684/15

UZASADNIENIE

Dnia 30 lipca 2014 r. AGIO Wierzytelności (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o wydanie przeciwko U. S. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądającego od pozwanej kwotę 31.371,35 zł z odsetkami umownymi od kwoty 18.449,82 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 12.921,53 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z tytułu niespłaconego kredytu. Na wartość przedmiotu sporu składa się: 18.449,82 zł niespłaconej kwoty kapitału, 8.959,17 zł odsetek karnych naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 31 lipca 2014 r., 1.769,61 zł odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 2.192,75 zł odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w niniejszej sprawie.

(pозew – k. 4-5)

W dniu 15 października 2015 r. Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej.

(nakaz zapłaty – k. 46-46v)

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty.

(sprzeciw – k. 50)

Na terminie rozprawy 16 marca 2016 r. oraz na ostatnim terminie rozprawy 24 maja 2016 r. pozwana uznała powództwo. Wniosła o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty w wysokości po 200 zł miesięcznie.

(protokół rozprawy – k. 64)

Pismem procesowym z dnia 31 marca 2016 r. powód nie wyraził zgody na rozłożenie zadłużenia pozwanej na raty. W związku z wpłatą przez pozwaną na poczet zadłużenia łącznie kwoty 1.594,90 zł powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 29.776,45 zł:

1. z odsetkami umownymi od kwoty 16.854,92 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, jednakże od 1 stycznia 2016 r. w wysokości nie większej niż określona w art. 481 § 2¹ k.c.
2. z odsetkami ustawowymi od kwoty 12.921,53 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 r.;
3. z odsetkami ustawowymi od kwoty 12.921,53 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości określonej w art. 481 § 2 k.c. od kwoty 12.921,53 zł.

W zakresie kwoty 1.594,90 zł powód cofnął powództwo i zrzekł się roszczenia.

(pismo procesowe – k. 70-70v)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2008 r. U. S. zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego numer (...), mocą którego bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 24.203,31 zł. W § 7 strony umowy postanowiły, iż bank będzie uprawniony do pobierania od zadłużenia przeterminowanego odsetek w wysokości określonej umową nie wyższych niż oprocentowanie maksymalne określone w art. 359 § 2¹ k.c.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia umowy – k. 7-8, poświadczona za zgodność kopia Aneksu – k. 9-9v)

W dniu 4 stycznia 2010 r. (...) Bank S.A. dokonał połączenia z (...) Bank S.A. poprzez przeniesienie całego majątku pierwszej z powyższych spółek na drugą z nich w wyniku czego powstał (...) Bank S.A.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia odpisu z KRS – k. 30-39)

Pismem z dnia 10 stycznia 2011 r. bank wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę w związku z zaległościami w spłacie kredytu.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia wypowiedzenia – k. 10)

W dniu 28 sierpnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z Agio Wierzytelności (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, mocą której powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia umowy wraz z załącznikiem – k. 13-19, zawiadomienia – k. 20)

Pismem z dnia 10 października 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia odpisu z KRS – k. 22-31)

Pozwana spłacała zadłużenie w kwotach po 200 zł początkowo w postępowaniu komorniczym, a następnie na rzecz powoda.

(bezsporne)

W dniu 25 kwietnia 2016 r. pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 200 zł.

(bezsporne, nadto protokół rozprawy – k. 77)

Pismem z dnia 29 kwietnia 2016 r. adresowanym na adres pozwanej powód wyraził zgodę pozwanej na rozłożenie spłaty zadłużenia na raty w kwotach po 200 zł.

(bezsporne, nadto kopia pisma – k. 76)

Powyższy stan faktyczny sprawy był bezsporny. Został ustalony na podstawie zebranego materiału dowodowego, który Sąd uznał za wiarygodny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2002.72.665 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwana uznała powództwo.

Stosownie do art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa oznacza, iż strona pozwana uznała za zasadne samo roszczenie powoda jak i przyznała przytoczone przez niego okoliczności, w konsekwencji wyrażając zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Sąd, co do zasady, jest związany uznaniem powództwa, zatem wydaje wyrok w zakresie uznania, bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Uznanie to jest jednakże poddawane kontroli Sądu.

W niniejszej sprawie pozwana przyznała, że nie spłaciła kredytu. Jak wynika z akt sprawy, bank wypowiedział przedmiotową umowę, wobec czego całość roszczenia stała się wymagalna. Roszczenie powoda było zatem zasadne. Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 200 zł wpłaconej przez pozwaną powodowi w dniu 25 kwietnia 2016 r., co do której powód nie cofnął powództwa. Sąd zasądził jednakże na rzecz powoda odsetki umowne od przedmiotowej kwoty od dnia 30 lipca 2015 r. (zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia 25 kwietnia 2016 r. (tj. do dnia wpłaty wskazanej kwoty) z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 r. w wysokości nie większej niż określona w art. 481 § 2¹ k.c.

Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 1.594,90 zł, co do której powód cofnął powództwo.

Pozwana wniosła o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty w kwotach po 200 zł miesięcznie. Stosownie do przepisu art. 320 k.p.c. możliwość rozłożenia spłaty na raty istnieje w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Szczególnie uzasadnione przypadki to sytuacje, gdy ze względu na stan rodzinny i majątkowy pozwanego jednorazowa zapłata byłaby niemożliwa lub znacznie utrudniona bądź też naraziłaby zobowiązanego na niepowetowane szkody. Jednocześnie jednak sytuacja majątkowa pozwanego umożliwia mu spłacenie należności w częściach. Pozwana nie wykazała, aby zachodziły przesłanki do uwzględnienia przedmiotowego wniosku. Na marginesie należy wskazać, iż wierzyciel w postępowaniu pozasądowym wyraził pozwanej zgodę na spłatę zadłużenia w ratach

po 200 zł, co zabezpiecza jej interesy.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1, § 2 i § 2¹ k.c. zasądzając odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości określonej umową, zaś od zaległych odsetek w wysokości odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek

za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 te same ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy

od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście

w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych

w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie,

a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 1.569 zł opłaty sądowej. W pozostałym zakresie Sąd nie obciążył pozwanej kosztami procesu stosownie do przepisu art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie "w wypadkach szczególnie uzasadnionych", które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427).

W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W niniejszej sprawie pozwana spłacała zaległość początkowo w postępowaniu komorniczym, a następnie na rzecz powoda. Następnie powód wyraził zgodę pozwanej na spłatę zadłużenia w ratach po 200 zł. Pozwana wyrażała zatem aktywną postawę zmierzającą do uiszczenia zaległości, nie uchylała się od spłaty. Obciążenie pozwanej w tych okolicznościach kosztami wynagrodzenia pełnomocnika godziłoby w zasady słuszności. Sąd zasądził zatem na rzecz powoda jedynie kwotę poniesionej opłaty sądowej.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.